

CSUTKAMANÓ ÉS A TÖKLÁMPAEMBERKE

Brrr..... mostanában hamarabb sötétedik. Szürke kendő hull az égből alá s késő délután már megtelik minden szürkülettel, eltűnnek a színek és formák is benne.

Csutkamanó nem szereti a búskomorságot és a mindent elnyelő sötétséget, így hát azon töri a fejét, miképpen teremtsen minden fácska és bokor és manóház és falu köré fényt. Az ikertündérek kopogtatnak ajtaján, s még a kopogást sem hallja ez a kis álmodó betyár, csak töri a fejét...

Az ikertündéreknek sem kell több, beröppennek hát az ablakán, erre a mi hírhedt nagymenőnk úgy meghökken, hogy még a kakaóját is felborítja.

„Nem tudtok kopogtatni, nem tudjátok mi az illem, nem tanítottak titeket jómodorra?” – durrog végnélkül. Az ikertündérek hiába is nyugtatják ökelmét s bizonygatják, hogy bizony ők kopogtattak, de az uraság talán megsüketült, mert nem nyitott nekik ajtót. De aztán valahogy mégis átláttak a tündérek a szitán s megéreztek, hogy a manó erősen töpreng valamin, készül valamire.

Hogy jókedvre derítsék, meséltek neki Tündérbirodalomról s a titokzatos bálról, amit apjuk rendez leányaik tiszteletére. „Tudod, Te Csutka egyáltalán, hogy mit ünneplünk mi nemsokára? A SZÜLINAPUNKAT. Ezért rendez nekünk édesapánk egy ragyogó bált. Virágokból lesznek a báli ruháink, s arra kérünk Téged, gyere el Te is a bálba s táncolj velünk.” – mondták kedvesen az ikrek s Csutka akaratlanul is elmosolyodott.

Örült a meghívásnak, de figyelmeztette a tündérekéket, hogy lassan térjenek haza, mert sötétedik s ilyenkor már ideje lepihenni, álmodozni, ágyikóba bújni.

Amikor az álommanó végre egyedül maradt, kilépett az udvarra és bámulta a ragyogó csillagokat. Bárcsak így fénylene minden idelent is, gondolta. Ekkor az egyik csillagról egy villanó kis fény szállt alá s egy érdekes töklámpaemberke szólította meg Csutkamanót, akinek még az álla is leesett a meglepetéstől.

„Minket hívtál, ugye? Ha ránk gondol valaki, még erősebben kezdünk ragyogni, s nemsokkal ezelőtt Tőled jött egy üzenet, s mi úgy ragyogtunk a boldogságtól, mint a csillagszóró” – rikkantotta el magát a töklámpaemberke.

Csutkamanó elmesélte hát neki, hogy késő ősszel a tájainkon s manóföldön is hamarabb sötétedik, s a szürkeség akkor lesz hangulatos, ha apró fények tűnnek föl benne imitt-amott. A töklámpaemberke kezét nyújtotta Csutkamanó felé s megígérte, hogy ezentúl a legénysége mindig itt fog ragyogni felváltva. „Nekünk mindenhol jó, csak ragyoghassunk, ha örül annak

valaki, hogy apró fények pislákolnak, attól a fényünk még erősebben kezd világítani, tudod, kis barátom, minket a szeretet tölt meg apró lánggal” – kacsintott egyet s eltűnt, mint egy szikra a csillagszóróból.

Csutkamanó visszament a szobájába, fogta a parányi tollát s verset, dalt írt az ikertündérek születésnapjára. Egy pillanatra kinézett az ablakon, hogy végiggondolja, miről is szóljon a legszebb dal a világon. A füléig ért a szája a nagy mosolytól, amikor megpillantotta a fákon és bokrokon villogó fényeket. Mintha mindenütt gyertyák lángja pislákolna. Már nagyon várta a bált, s úgy érezte, ő talán a legboldogabb manó a kerek világon.

Lassan írni kezdett:

Csutkamanó születésnapi ajándéka, a dal

A legapróbb fény is melegséget áraszt a szívünkbe.
Egyetlen kedves szó is könnyet varázsol a szemünkbe.
Ha felém nyújtod a kezed, mosolyt varázsolsz az arcomra,
A szeretetünk is láng-láng-láng, ragyog, akár a gyertya.

Táncoljatok és ünnepeljeteK,
Boldog születésnapot, tündérek!
Táncoljatok és ünnepeljeteK,
Boldog születésnapot, gyerekek!